:קכג

דילמא לא אתי למעבד רוב שנים א"ל רב

א) [לעיל כא.], ב) [שבת כ. וש"כן, ג) לעיל עג., ד) [מוספחא ספ"ח],

בלים (ד: ע"ש. ו) כלים פכ"ו מ"ט, 1) כלים פ"ה מ"ז, **ה**) כלים פכ"ז מ"ב,

הגהות הב"ח

(א) גם' כי ממעיט ליה

מחמשה מיהל: (ב) תום'

ד"ה לא שנו וכו' נראה

וכו': (ד) בא"ד דקאמר

דכי: (ה) ד"ה דלמת וכו' דמפשיט הבהמה

היה כולה שתהיה כולה

מב א מיי פ״ל מהלי םאר אבות הטומאוח

:סלכה ב מיי׳ פכ״ד מהל׳ כלים הלי ח: ג מיי׳ פט״ז שם הלכה

שימה מקובצת

י. מן היכי שרי הכי ליגזור: כגון הנך די"ח דבר: ג] קתני ותנא טהורה לענין הכנסת: 7] המפשיט הראשון שנוגע: **ל**] מכדי אחיזה ואילך: 1] ולא גזרינן יותר מכדי אחיזה משום כדי אחיזה וקשיא: וכן בין כדי אחיזה לפחות מכדי. נ״ב נראה ליותר מכדי: קו ויתחפש ליותו מכרי: אן היחופש באפר דכתיב במלכים גבי מיכה: אן ואישתני במעפרתא: ין ובשומר קמיפלגי: י**ה**] תנור תחלתו עשוי כלי כמין קדרה ומיטלטל: יכן דלמא לא אתי למעבד אלא כדי אחיזה תימה:

שאני התם דגזירת הכתוב הוא שלא להבדיל וי"ל דמשמע

חטאת (זבחים דף נד:) אמרינן אפילו שייר בה כדי מעפורת אינו טמא אלא מדרבנן: לא שנו אלא מלית אבל עור חלים ור' יוחנן אמר אפילו עור נמי לא חלים. נראה (כ) דר' יוחנן לא סגי בעור כדי מעפורת כמו בטלית אלא כל אחד למאי דחשיב לגבי דידיה סגי ולריך בעור ה' על ה' והשתא פריך שפיר בסמוך כי אמעט ליה מה׳ טפחים טהור (ג) דאי בעור נמי סגי לרבי יוחנן כדי מעפורת לא יתיישב בסמוך דאי כדי מעפורת פחות מה׳ כמו שמשמע באיכא דאמרי תקשה ליה לר׳ יוחנן אמאי טהור כי ממעט ליה מה' ואם הוא יותר מה' כשיש בו נמי ה' אמאי טמא הא אין בו כדי מעפורת ומיהו יש ליישב דלהאי לישנא סגי לר׳ יוחנן בעור בחשיבות מעפורת שהוא פחות מה' כדמשמע לקמן והא דהאמר (ד) וכי ממעט ליה מה' טהור אע"פ שיש בו כדי מעפורת כגון דקא בעי ליה למושב זב כדאמר לקמן לר"ל אבל לאיכא דאמרי לרבי יוחנן ודאי בעי ה': (לעיל) דלבוא לא אתי למעבר ים כדי

אחיזה. תימה לר"י דמאי פריך הא לא חיים עלה דמפשיט הבהמה (G) והיה רוצה שיהיה כולה מופשט וי"ל דהכא חיים שלא להפשיט הרבה שאז הוא נוח לטלטל ולהפשיט: דא יותר מכדי אחיזה מהור ואמאי והא חלים. מימה לר"י דהיכי

מדמה דיו דיד להא דאיירי ביה לעיל וי"ל דנראה לו לדמות דכי היכי דאמרינן דעור הקרוע חשוב כמחובר הכי נמי נימא דעור המופשט ליחשב כמחובר ולהוי יד כאילו לא הופשט: עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חבור ואמאי

הא חלים וקאי. וח"ת לרבי יוחנן נמי דאמר עור לא חלים מודה היכא שכבר תפר שטמא וכ"ש היכא שלא נקרע מעולם וי"ל דקס"ד שעל גב הלואר אע"פ שהוא ניתק מאליו לא גרע מעור שעדיין לא נחפר ולא נתחבר דהוי כמחובר וכי היכי דעור הנקרע הוי כחלים עור שעל גב הלואר נמי אע"ג דניתק מאליו הוי ליה למימר דהוי חבור ומשני כיון דעשוי לנתק מאליו גרע מעור הנקרע ולא הוי חבור:

יוסף דקא אמרת גזירה שמא יאמרו מבילה בת יומא עולה קרעה מוכיח עליה ודקא אמרת עולת העוף לר' אלעזר בר' שמעון ליגזר יכהנים זריזים הן תא שמע המפשים בבהמה ובחיה בטמאה ובטהורה בדקה ובגסה לשמיח כדי אחיזה הא יתר מכדי אחיזה מהור אמאי ליגזר דילמא לא אתי למעבד אלא כדי אחיזה וקא נגע בטומאה וקא מטהרינן ליה אי בטומאה דאורייתא הכי נמי הכא במאי עסקינן במומאה דרבנן תינח ממא במהורה מהור בממאה מומאה דאורייתא היא בטרפה טרפה בת טמויי היא אין כדאבוה דשמואל יידאמר אבוה דשמואל מרפה ששחמה מממאה במוקדשין . ת"ש יירבי דוסתאי בן יהודה משום ר"ש אומר אהמפשים בשרצים חבור עד שיפשים את כולו הא בגמל אינו חבור לא תימא הא בגמל אינו חבור אלא אימא בעור שעל הצואר אינו חבור ור' יוחנן בן נורי היא יאמר רב הונא משום ר"ש בר' יוםי לא סאמר ה שנו אלא שלא שייר בה כדי מעפורת אבל שייר בה כדי מעפורת חבור אמר ריש לקיש לא שנו אלא מלית אבל עור חלים ורבי יוחנן אמר אפי' עור נמי לא חלים איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש יעור ממא מדרם חישב עליו לרצועות וסנדלים כיון שנתן בו איזמל מהור דברי רבי יהודה וחכ"א בעד שימעימנו מחמשה מפחים כי ממעים ליה (6) מיהא מהור אמאי לימא חלים כי קאמרי דחלים היכא דקא צרי ליה להדיא הב"ע במקצע ובא לו דרך סביבותיו מתיב ר' ירמיה המפשים בבהמה ובחיה במהורה ובטמאה בדקה ובגסה לשטיח כדי אחיזה הא יתר מכדי אחיזה מהור ואמאי לימא חלים תרגמה ר' אבין ראשון ראשון עושה ניפול מתיב רב יוסף עור שעל הצואר רבי יוחנן בן נורי אומר אינו חבור אמאי הא חלים וקאי אמר ליה אביי אימא סיפא וחכ"א חבור אלא אמר אביי בשומר העשוי לנתק מאליו קא מיפלגי מר סבר הוי שומר ומר סבר לא הוי שומר מתיב רבי ירמיה יגתנור שנשמא כיצד מטהרין

עולה העוף לרבי אלעזר בר' שמעון לגזור. ואית ומאי קושיא עולם העוף לרכי אלעור כרכי שמעון. לאמר (בהשוחט) בפייק (לעיל דף כא.) רוב שנים דוקא ואסור למלוק כל השנים דגמר מחטאת דלא מצריך אלא רוב מצומנס ולהכי פריך דלגזור וה"ל לאצרוכי רוב דכתיב ביה לא יבדיל היכי ששרינן הכי ליגזור דילמא לא אתי הנראה לעינים: אבל שייר בה בדי מעפורת לא. בפרק דם למיעבד רובא: בטומאה דרבנן. שהיה המפשיט טמא טומאה דרבנן כגון הנך פדגבי שמנה עשר דבר (שבת דף יג:) הבא ראשו ורובו שטון ליגזר בר' שמעון ליגזר 🕫

ואם נגע בה טמאה מדרבנן הלכך לא מחמרינן בה כולי האי: סינה טמא בטהורה טהור בטמאה טומאה דמורייתה היה. דהה מתניתיו ביו בטמאה בין בטהורה קתני שתנא טהורה לענין הכנסת טומאה לקבלה מן המפשיט ותנא טמאה לענין הוצאת טומאה שתטמא היא את המפשיט הראשון ההנוגע בכדי אחיזה ולטהר את השני המפשיט מכדי אחיזה ואילר ולא נגע בבשר והכא ליגזר דהא כל בהמה טמאה נבלה היא אפי׳ שחטה

במים שאובים ובהמה זו קדשים היא

וטומאתה דאורייתא: בטרפה. האי

טמאה דמתני׳ לאו בהמה טמאה אלא

בהמה טהורה טרפה ושחטה והיא

מטמאתו אם נוגע בה כדמפרש ואזיל:

מטמחה במוקדשין. כלומר חם של

מוקדשין היא: שרלים אין נוחין

להפשיט: כולו. חבור ואפילו יותר

מכדי אחיזהה הנוגע במופשט טמא.

מדנקט שרלים טעמא משום דקשים

להפשיט אבל גמל לא ואע"פ שטומאתו

דאורייתא היא שיעור הפשטה בכדי

אחיזה ולא גזרינן שמשום פחות מכדי

אחיזה וקשיא לרב נחמן דגזר דילמא

לא אתי למעבד שיעורא: לא סימא

הא בגמל. ביותר מכדי אחיזה אינו

חבור אלא הך דיוקא דדייקינן למעוטי

גמל אעור הצואר הוא דדייקינן והכי

קאמר שרנים הוא דעד שיפשיט את

כולו אבל גמל שהפשיט עד הצואר

אינו חבור ובמפשיט לחמת ובמרגיל

קאי ולעולם לשטיח אף ביותר מכדי

אחיזה טמא דגזרינן בבהמה טמאה

הואיל וטומאתה דאורייתא: ור' יוחנן

בו נורי היא. דאמר במתני' אינו חבור

והכא ליכא למיגזר מידי דלמא לא אתי

למעבד עד הלואר דהיכרא טובא

איכא אבל בין פלגא לרובא לא מוכחא

מילתא שוכן בין כדי אחיזה לפחות

מכדי אחיזה: מעפורת. סודר. ויתחפש

באפר דכתיביש גבי מיכה (מלכים א

כ) מתרגמינן ואישתני שובמעפורתא: שייר. בההוא מיעוט שלא נקרע כדי

מעפורת חשוב הוא להיות חבור: לא

שנו. דכי לא שייר הוי חילוק: אלא טלית.

דכיון שנקרע בטל שמה דאפי׳ חוזר

ותופרה אינה חוזרת לקדמותה: אבל

צור. שנטמא וסדקו ושייר מקלת:

לעזי רש"י . פלשטר"א. טיח

מוסף רש"י

כהנים זריזים הן. שכולם היו בני מורה וחרדים (שבת כ.) או: בקיאין הן בכל, דכתיב בהן (דברים לג) יורו משפטיך ליעקב לג) יולו משפטין ליעקכ (שם קיד:) או: דכיון שנכנס לעבודה בידוע שלמדוהו הלכות קודש (ערובין קג.). טרפה ששחטה קג.). טרפה בב... מטמאה במוקדשין. מדרבנן (לעיל עג.). לא שנו. דטלית טמאה מדרכן, שבר. דטלית טמני... שהתחיל כה לקורעה כיון חנקרע רובה טהורה, יייניר בה. אלא שלא שייר בה. מעפורת אבל שייר כדי הוא בטומאמו מרחיח צד:).

> חלים. חזק הוא ע"י אותו מקלת וכשחור ותופרו הרי הוא כבתחלה הלכך לא בטל שמו מעליו: שנ**תן בו איומל.** שהתחיל לבטלו טהרו ואע״פ שעדיין יש בגדול חמשה על חמשה טפחים שהן שיעור לחדרם עור כדחתרינן בסוכה (דף מ:)ים הבגד שלשה על שלשה השק ד' על ד' העור ה' על ה': עד שימעיענו. דלא דמי לטלית דהתם קודם קריעה היה שמה טלית ועומדת להתכסות ובקריעתה בטל שמה הלכך אף על גב דשיריים בני קבולי טומאה טהרו מטומאה ראשונה אבל הכא כל שעה שם עור עליו הלכך עד שיבטלנו מכשיעור: **כי מיעטו מיהא טהור.** ואע"פ שלא סדקו כולו אלא באחד מראשיו: דקא לרי ליה להדיא. סודקו לארכו או לרחבו. לרי לשון סדק כמו לרייא דחיטי בפסחים (דף מ.) וכמו טיליא חריפא דמלרי זיקי במס' ע"ז (דף ל.): דרך סביבוחיו. דתו לא חלים שפיר: חלים. מחובר ועומד הוא לבשר: ראשון ראשון. המופשט עושה ניפול הוי כנפרש לגמרי דהא אין סופו לחזור לבשר עוד: **הא חלים וקאי.** דהא לא הופשט וקאמר דאינו חבור והנוגע בעור כנגד הצואר אינו טמא: א"ל אביי. ואדמותבת מדרבי יוחנן בן נורי סייעיה מדרבנן: אלא אמר אביי. אי סבירא לן דחלים דכולי עלמא הוי חבור והכא טעמא משום דלא חלים והוא שעשוי לינחק מאליו יזבשומר העשוי לנחק קא מיפלגי דרבנן סברי אפ״ה לא בטיל תורת שומר מיניה כל זמן שלא ניתק: **סנור**. תחלתו עשוי כלי יאוכקדרה ומטלטל וכשבא לקובעו מעמידו בארץ ומדביק טיט סביביו ומעבהו וקרי ליה טפילה שמטפלה ומחברה לו פלשטר"א בלע"ז: **חולקו לשלשה**. לכלי עלמו מבפנים דאי לשנים הגדול טמא דאיכא רובא: וגורר אם הטפילה. שדיבק עליו שגם היא מחברתו ואט"פ שעדיין הוא עומד טהור:

אותו חולקו לשלשה וגורר את המפילה